

Gecenin Karanlığında ki Yalnızlık

– Gülağacı · 14 Temmuz 2014

Ben hep zifiri karanlıkları severim
Müptelaliğim ondadır gecelere
O vakit fütursuz restlerimi çekerim
Gönlümü darma dağınık edenlere...

Duyulmaz sesim haylaz rüzgarların ısıklarından
Görülmez gözümün yaşı yere düşen kırağıdan
Izdirabımı hiç kimseler sezemez uykunun ağırlığından
Kendimi çekip alamam bir türlü karanlığın koynundan...

Dik durmak direnip dayanmakmış benim işim
Kimseler tınlamaz ne görmüşüm ne geçirmişim
Kim bilir kaç vefasızın sessizce başını ezmişim
Gün ağarırken alel acele o melek maskemi takmışım...

Ne çare ki yine de göremedim zerre kadar faydasını
Yine ben kaptım hayatta hüznün en büyük pastasını
Yorgan diye çektim üstüme çaresiz hayatın acısını
Yekinip kalmak istesem de hiç derman bulamadım...

Hep vardır hayatın gizli iki yüzü
Biri ağlatır insanı biri güldürür yüzü
Mumla arar oldum sevgi dolu bir sözü
Kikler çalıp gittiyse bilemedim içimde ki özü....

GÜLAĞACI 14.07.2014